

# УЧЕНИЧЕСКО творчество



## НОВА ГОДИНА

Тържественъ камбаненъ звънъ наруши празничната тишина на града.

Нова година е!

Прегърбена, посивѣла и посърнала отъ грижитѣ и нещастията, сполетѣли хората презъ нейното време, вече старата година отпътува къмъ вѣнността.

Бѣлоснѣжни северни елени на бѣла шейна носѣха отъ неизвестността Новата година. Като красива девойка, въ разцвѣта на буйната си и ненагледна младостъ, тя разгрѣщаше бѣлата си мантия, подемана отъ вѣтъра и се носѣше надъ заспалата земя. Между вихрения буенъ танцъ на снѣжинкитѣ нѣжно се очертаваше въ чародейна красота нейната стройна и величествена фигура.

Нова година, нова радостъ, ново щастие, новъ късметъ и нова надежда!

Най-свѣтлата ни радостъ и скъпа мечта презъ тая нова година е да видимъ обединена и Велика България.

Дано Богъ ни чуе!

Честита нека бжде на всички ни новата 1939 год.

гр. Плѣвенецъ

Емилия Н. Цонкова

срѣдищното у-ще

## ЗИМА.

Лютата зима е вече тукъ, при насъ. Замръзна бѣливото поточе. Запѣна се воденичното колело. Ядовити виелици гонятъ прѣспи снѣгъ. Тежко се поклащатъ дърветата. Черъ облакъ врани прелитатъ и грозно грачатъ. Хищници бродятъ пуститѣ полета. Вѣтърътъ фучи и чука по врати и прозорци. Полето спи подъ ледената покривка.

Ученичка—с. Каменецъ.

## ПИЯНЪ ДИМО

Нощта разпери своитѣ черни криле, смали и забули малкитѣ кѣши въ селото. Възцари се гробна тишина. Само сивкавиятъ димецъ на куминитѣ се издигаше къмъ тъмнитѣ простори на небето и като молитвенъ шепотъ на нѣкой праведникъ, отиваше къмъ звездичкитѣ, да разкаже хорскитѣ тегла на дѣда Господа.

Всѣки се е прибралъ въ топлото си огнище и се е унесълъ въ дълбокъ сънъ съ мисълта за утрешния день.

Само непоправимиятъ Димо, яхналъ своето хилаво магаренце, минаваше заснѣженитѣ пушинаци, презъ царството на дивитѣ звѣрове. Той се връщаше отъ кръчмитѣ на съседното село; тамъ, кждето се бѣха събрали поданицитѣ на алкохола; тамъ тѣ пропиваха и изяждаха залъцитѣ на своитѣ деца. И тия, които ги гледаха, извикваха съ възмущение въ душата си:

— Колко сж нещастни и зли тия хора на пиянството!

Защото предъ очитѣ на добритѣ хора изпъкваша картини на ужасъ, виждаха и чуваха хълцания на бедни и гладни деца; виждаха кѣшитѣ, кждето царѣше непроницаемъ мракъ, който не можеше да се разтопи отъ

## НАШИ ПИСАТЕЛИ.

ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ.



(По случай чествването му на 25 декември 60 години животъ и 40 годишна писателска дейностъ).

Голѣмъ даровитъ детски писател. Сжшинското му име е Димитъръ Ивановъ. Роденъ въ с. Байлово, Софийско, презъ 1878 г.

Написалъ е много разкази и повести, въ които съ голѣма любов и нѣжноста рисува живота на селянитѣ. Най-хубавитѣ му разкази сж „Спасова могила“, „На она свѣтъ“

„Занемѣлитѣ камбани“ и пр. За децата е написалъ следнитѣ книги: „Златни люлки“, „Царъ Шишко“, „Тритѣ баби“, „Дѣдовата ржавичка“, „Приказливи картинки“, „Правда и кривда“, „Сладкодумна баба“, „Плишь и Плюмъ“, „Поточета бистри“, „Янъ Бибиянъ на луната и др.

Днесъ нѣма детско букварче, читанка или сборниче, въ което да не е помѣстено негово стихотворение или приказка. Творбитѣ му увличатъ и трогватъ съ своята сърдечностъ, поетичностъ, нѣжноста и жизнерадостъ.

Слава и признателностъ на Елинъ Пелина! Пожелаваме му дълъгъ и щастливъ животъ.

## СНѢЖИНКИ.

Палави снѣжинки,  
вижете, хора, вижете,  
хвъркатъ на дружинки  
сѣкашъ сж въ игрище.  
Радостъ чакъ до Бога  
обхваща ни всички.  
Ехъ, защо не мога  
да права шейнички.

Асенъ Поповъ.

## ВРАБЧЕНЦА

Гладнитѣ врабченца  
въ дворища прехвъркватъ,  
съ измръзнали краченца,  
подъ стрѣхитѣ замръкватъ.  
Хвърля имъ трошици  
добрата Милица,  
на гладнитѣ душици  
тя дава храница

Бориславъ Ивановъ.

лжчитѣ на чистото слънце.

Димо пжтуваше, унесенъ отъ паритѣ на алкохола. Той не виждаше парцаливитѣ си деца, нито пустотата и гладъ въ нещастния си домъ. Предъ него се мѣркаха пияни хора, чаши съ вино, сладки пиянски одумки. Тѣй унесенъ, той не усѣти какъ кљомна глава, изкриви се и падна.

Доброто и умно животно не отмина. То разбра положението на окаяния си стопанинъ. Изви се. Оброни глава надъ нещастника, задуха му въ лицето съ влажната си изстинала муцулка, сякашъ искаше да му помогне и осжди за постѣпката.

Злата Ангелова учка,  
с. Обнова.

6